

Sygn. akt II Ka 72/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2021 r.

sprawy **K. M.**

oskarżonego z art. 178a §1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 25 listopada 2020 r. sygn. akt II K 1316/19

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od K. M. na rzecz Skarbu Państwa 400 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 72/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 25 listopada 2020 r.,

sygn. II K 1316/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	<p>Mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, 7, 410 kpk, poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - nienależyte rozważenie treści zeznań świadków P. I., D. W. oraz B. S., wyrażające się uznaniem, iż z zeznań świadków tych wynikało jednoznacznie, że kierowcą samochodu był oskarżony K. M., w sytuacji gdy świadkowie nie widzieli kto kierował pojazdem, a na miejscu zdarzenia znaleźli się już po wystąpieniu kolizji; - nienależyte obdarzenie w całości wiarygodnością zeznań P. K. (1) odnośnie jego pewności na temat tego, iż w pojeździe, w którym znajdował się oskarżony była tylko jedna osoba, w sytuacji gdy zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują na to, że mając na uwadze konieczność skupienia się na drodze kierowca samochodu nie jest w stanie jednoznacznie określić ilość osób podróżujących w 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>każdym z samochodów jadących z naprzeciwka,</p> <p>co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego poczynienia na ich podstawie ustaleń, skutkujących uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu;</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezpodstawne odmówienie wiarygodności treści wyjaśnień oskarżonego, w sytuacji gdy znajdowały one potwierdzenie w zeznaniach świadka B. M. (1); - bezpodstawne uznanie za chaotyczne, wybiórcze oraz zachowawcze zeznań świadka B. M. (1) i odmówienie im wiarygodności, w sytuacji gdy zeznania świadka były spójne, jasne i logiczne, a także nie były sprzeczne z pozostałą częścią materiału dowodowego, jako że na podstawie zeznań pozostałych świadków nie można jednoznacznie wykluczyć kierowania pojazdem przez inną osobę niż oskarżony; <p>co w konsekwencji doprowadziło do bezzasadnego pominięcia przy wydawaniu wyroku okoliczności korzystnych dla oskarżonego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy przepisów art. 7 kpk i art. 410 kpk, wskazanych przez skarżącego. Wniesiony środek odwoławczy sprowadzał się do prostego zaprzeczenia niemal wszystkim ustaleniom Sądu Rejonowego i to wbrew zgromadzonym dowodom, jak również wrywkowym przedstawieniu przez skarżącego fragmentów depozycji świadków, z jednoczesnym całkowitym przemilczeniem całokształtu</p>		

okoliczności sprawy i jedynych racjonalnych wniosków - co wymaga podkreślenia – nawet tych, którym obrońca nie był w stanie logicznie i przekonująco zaprzeczyć. Tylko rzetelne sporządzenie środka odwoławczego, odnoszące się do stanu zgromadzonych w sprawie dowodów, z respektowaniem przepisu art. 410 kpk, który obowiązujące nie tylko Sąd ferujący wyrok, ale wszystkie strony procesowe pozwala na podjęcie rzeczowej dyskusji ze skarżącym.

W orzecznictwie wskazuje się, iż niedopuszczalne jest analizowanie poszczególnych dowodów w kwestii ich wiarygodności jak i istotności dla orzekania w oderwaniu od ich całokształtu, ignorowanie ich wzajemnego powiązania i zależności. I o ile analizowanie kwestii wiarygodności konkretnego dowodu może odbywać się - przynajmniej we wstępnej fazie owej analizy - przy uwzględnieniu wyłącznie jego treści, o tyle rozstrzyganie co do winy nie może się toczyć odrębnie na gruncie każdego dowodu. Obowiązek dostrzegania wszystkich dowodów i okoliczności z art. 410 kpk nie może zostać prawidłowo zrealizowany wówczas, gdy każda z okoliczności wynikających z przeprowadzonego przewodu sądowego widziana jest osobno, niejako w sposób wyizolowany i oderwany od wszystkich okoliczności pozostałych. Takie swoiste atomizowanie dowodów i okoliczności wyklucza możliwość dokonania ich oceny w sposób zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, jak tego wymaga art. 7 kpk. Jest oczywiste, że izolacja od siebie poszczególnych dowodów i wynikających z nich faktów powoduje, iż będące przedmiotem

osądu zdarzenie faktyczne przestaje być spójnym ciągiem następujących po sobie i wzajemnie powiązanych elementów faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. II AKa 377/14, Legalis Numer 1186074).

W przedmiotowej sprawie, jeszcze raz podkreślenia wymaga, iż Sąd Rejonowy stwierdzając winę oskarżonego w zakresie czynu z art. 178a § 1 kk, dysponował zeznaniami dwóch świadków, którzy widzieli jak kierujący samochodem C. (...) oskarżony zaczął łapać pobocze, później wjechał do rowu i uderzył w drzewo (k. 23v – D. W. i k. 26v – B. S.). Jak również zeznaniami P. K. (2) – przypadkowego kierowcy samochodu poruszającego się z naprzeciwka, który również widział moment, w który kierujący pojazdem C. stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w drzewo. Wyżej wymienieni pospieszyli na pomoc oskarżonemu, wezwali także służby alarmowe, telefonując na nr 112. Zgodnie z ich relacją, oskarżonemu nie towarzyszył żaden pasażer, K. M. był sam, sam wy dostał się również z uszkodzonego samochodu. Wyniki badania jego stanu trzeźwości pozostały bezdyskusyjne (2,65 ‰ alkoholu we krwi) i nie zostały w żaden sposób podważone. Sąd Okręgowy nie dostrzegł przy tym zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności szczegółowo i przekonująco przytoczone w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, co wiązałoby się z cytowaniem całych rubryk tabelarycznego uzasadnienia. Odmowa przyznania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom B. M. (2) – świadka, który w niniejszym postępowaniu

pojawił się na zaawansowanym etapie postępowania dowodowego, kilkanaście miesięcy od zdarzenia, spotkała się z pełną akceptacją Sądu Odwoławczego. Argumenty przedstawione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku niejako wyprzedzały argumenty przedstawione przez obrońcę oskarżonego we wniesionej apelacji. Sąd Rejonowy ocenił złożone w tej sprawie relacje kompleksowo i we wzajemnym względzie powiązaniu, zaś obrońca oskarżonego w ramach wniesionej apelacji postuluje wyłącznie postrzeganie zeznań B. M. (2) w sposób jednostkowy, w zupełnym oderwaniu niemal od całego materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie, za wyjątkiem niespójnych zewnętrznie, a nawet wewnętrznie wyjaśnień oskarżonego. Sąd Odwoławczy, analogicznie jak Sąd Rejonowy nie dostrzegł w sprawie jakichkolwiek wątpliwości odnośnie możliwości podróżowania oskarżonego w dniu zdarzenia jako pasażer, a nie kierowca. Podzielnie stanowiska obrońcy odnośnie innego, aniżeli oskarżony, kierowcy samochodu C. nr rej. (...) w dniu zdarzenia, wiązałyby się z akceptacją zupełnie sprzecznej ze zgromadzonymi dowodami bezpodstawnej hipotezy, co doprowadziło by do obrazy art. 5 § 2 kpk.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego K. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
2.	<p>Mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę tego orzeczenia, poprzez dowolne, błędne, nieznajdujące oparcia w całości zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż:</p> <ul style="list-style-type: none"> - świadkowie widzieli moment kolizji; - oskarżony znajdował się po kolizji na miejscu kierowcy; - gdyby w pojeździe był ktokolwiek inny oprócz oskarżonego to zapewne doznałby obrażeń i nie byłby w stanie uciekać; - oskarżony zasiadał za kierownicą pojazdu i kierował pojazdem mechanicznym znajdując się w stanie nietrzeźwości; <p>co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu – podczas gdy analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się jego popełnienia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Bezasadność zarzutów obrazy prawa procesowego sformułowanych przez obrońcę oskarżonego, czyniła niezasadnym także wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, który miałby być następstwem uchybień w zakresie postępowania dowodowego oraz wadliwej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych, generującej ustalenia faktyczne. Oczywistym pozostaje, że gdyby pierwszoinstancyjna ocena dowodów była inna, a przymiotem wiarygodności zgodnie z postulatem skarżącego zostałyby obdarzone wyjaśnienia oskarżonego i zeznania wspierającej go B. M. (2), zupełnie inne byłyby również poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, wskazane w kolejnych punktach, tzw. tiretach zarzutu.</p> <p>Dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd, ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się Sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. II AKa 112/04, KZS 2004 nr 8, poz. 60, str. 33, Prok. i Pr. 2005 nr 4, poz. 27, str. 15, Legalis Numer 69935).</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego, skarżący w tej sprawie nie wykazał tego rodzaju uchybień.</p>	
<p>Wniosek</p>	

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego K. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu oraz środków karnych zastosowanych wobec niego, poprzez orzeczenie ich w rozmiarze przekraczającym stopień winy oskarżonego wobec uznania, iż społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu była wysoka, w sytuacji gdy jak wskazał to nawet Sąd w uzasadnieniu orzeczenia, pojazd poruszał się po wiejskiej drodze w godzinach wieczornych, zaś elementy przytoczone przez Sąd jako uzasadniające uznanie czynu oskarżonego za szkodliwy w stopniu znacznym stanowią tak naprawdę znamiona zarzucanego mu czynu i w związku z tym same w sobie winny pozostawać bez wpływu na surowość wymierzonej kary i zastosowanych środków karnych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Brak było przesłanek do złagodzenia pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze i</p>		

środku karnym. Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś Sądu Odwoławczego jest weryfikacja, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się wręcz zaakceptować.

Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby określić - również w odbiorze zewnętrznym - jako rażąco niewspółmierną, tzn. niewspółmierną w stopniu nie pozwalającym na jej akceptację (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. V KK 382/19, KZS 2020/5/7, LEX nr 2946540).

W realiach kontestowanej sprawy całokształt wymierzonej oskarżonemu represji karnej, tj. zarówno kary zasadniczej, jak i środków karnych, nie sposób uznać za rażąco niewspółmierną. O surowości kary świadczy wszak nie tylko jej rodzaj, ale i stopień wykorzystania sankcji przewidzianej za czyn z art. 178a § 1 kk. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie doszedł do przekonania, iż

zaistniałe w tej sprawie okoliczności obciążające oskarżonego wykluczają uznanie, iż adekwatną, sprawiedliwą i współmierną represją karną w tej sprawie byłaby kara grzywny, orzeczona z zastosowaniem art. 37a kk. Pamiętać należało, iż oskarżony kierował pojazdem mechanicznym mając 2,65 promila alkoholu we krwi. Znacznie – ponad pięciokrotnie - przekroczył zatem wartość progową stanu nietrzeźwości z art. 115 § 16 kk, tj. 0,5 ‰ lub 0,25 mg/l - decydującą o uznaniu jego czynu za przestępstwo. Oskarżony swoim czynem, poruszając się po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, stworzył poważne niebezpieczeństwo nie tylko dla siebie, ale również dla innych uczestników ruchu drogowego. Najlepszym tego przykładem jest stracenie przez niego panowania nad pojazdem i uderzenie w drzewo. Znaczne były zatem rozmiary szkody grożącej życiu i zdrowiu innych uczestników ruchu drogowego, których w pobliżu nie brakowało (przesłuchani w sprawie świadkowie), mimo tego, iż do czynienia mieliśmy z drogą wiejską. Kwestionowanie tego rodzaju zagrożenia przez obrońcę w ogóle nie przystawało do realiów tej sprawy. Stan nietrzeźwości niejednokrotnie sprzyja zniesieniu krytycyzmu kierowcy, sprzyja brawurze podczas prowadzenia pojazdu, co przejawia się m.in. lekceważeniem zasad bezpieczeństwa i stanowi podłoże licznych kolizji i wypadków drogowych, czego doskonałym odzwierciedleniem są statystyki policyjne. Cele prewencji indywidualnej i generalnej słusznie doprowadziły zatem Sąd I instancji do konstatacji, iż w rozpoznawanej sprawie zachodzi konieczność orzeczenia wobec

oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy, albowiem łagodniejszy rodzaj kary stanowiłby nadmierną pobłażliwość, doprowadzając oskarżonego, ale również społeczeństwo do przekonania o jego bezkarności. Orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary próby uzależnione było od pozytywnej prognozy kryminologicznej, do której Sąd Odwoławczy nie miał zastrzeżeń. W ocenie Sądu II instancji, orzeczona przez Sąd Rejonowy represja karna uwzględnia także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz stworzy realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych. Przede wszystkim, powinna ona wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i wyrobić w nim poczucie nieuchronności poniesienia konsekwencji za kierowanie pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości, jak również odstraszyć innych nietrzeźwych kierowców, którzy bezrefleksyjnie gotowi byliby pójść w ślady oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie wszelkie powyższe uwagi dotyczące współmierności kary odnoszą się również do środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony nie zasługuje na krótszy czasookres wyeliminowania go z grona kierowców. Zbyt krótkie obowiązywanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie spełni swoich celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Wniosek	
- o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary i środków karnych poprzez wymierzenie oskarżonemu za zarzucany mu czyn kary 200 stawek dziennych grzywny w wysokości po 10 zł każda, przy zastosowaniu regulacji z art. 37a kk oraz środka karnego w postaci 1 roku zakazu prowadzenia pojazdów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążono oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję, na które składały się: 380 zł opłaty od kary oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym.

7. PODPIS